

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XI. De modo acquirendæ pacis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

58 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
ria, quam sperat, sine pretio sit? Et si bonus
esset mundus, stultum esset si præponeretur
illi rei, in quâ est omne bonum.

CAPVT XI.

De modo acquirendæ pacis.

NON potes benè viuere, nisi continuò
moriaris, & vincas naturam tuam: non
poteris habere pacem, nisi te oppugnes: hæc
via lætissimæ libertatis. Cura alterius volun-
tatem facere libentiùs quàm tuam, & num-
quam infensus eris: ama potiùs minus habe-
re quàm plus, & de nemine querèris: elige
semper inferiorem locum, & subiici vniuer-
sis, & vix tristis eris: exopta pati, & ferre
aliquid pro IESV, & neminem inuenies gra-
uem: in omnibus Deum quære, vt in te eius
voluntas fiat, & numquam turbaberis. Si al-
terius hominis voluntatem debes potiùs fa-
cere, quàm tuam; cur non diuinam volunta-
tem facies, & gaudebis, si in te impleatur?
Obserua hæc in corde tuo, vt perpetuâ pace
fruaris. Non potest obrineri vera tranquilli-
tas, nisi per contemptionem mundi, & victo-
riam nostri. Duplici modo hoc fieri potest, si
vim tibi inferas contra id quod tibi videtur
in mundo aut in naturâ bonum & delectabi-
le; aut si cognoscas non esse bonum, & iudi-
ces

cēs omnes res in veritate: hæc via suauior est, & permanentior, quamuis contradictionem tui appetitus debes semper cum magno feroore adiungere. Qui tamen in fide & spiritu sibi persuadet rerum veritatem & vanitatem; facillimè se vincet, & contemnet mundum.

Nihil magis oportet ad profectum, quàm rectum iudicium de rebus ferre, & sensum habere iuxta doctrinam IESV. Quid audis de ore sanctissimo ipsius veritatis? Beati pauperes spiritu, beati qui lugent, beati qui persecutionem patiuntur. Cur ea, quæ Veritas Dei censuit beatitudines, tu censebis graua & molesta? quomodo non decipieris, si ea putes mala, quæ de fide constat esse bona, & facere beatos? Credimus mysterium sanctissimæ Trinitatis, quia Christus illud reuelauit nobis. Idem IESVS etiam reuelauit non esse mala, sed bona, quæ mundus fugit, paupertatem, dolores, iniurias: neque minus debet credere, ista esse bona patientibus, quàm Deum esse Trinum & Vnum, qui cognoscit sic docuisse Christum. Æstimemus ergo veritatem, & contraria mundo iudicia habeamus. O Veritas æterna, da mihi, vt omnia temporalia iudicem mendacia; & quæ multum nocent, ne iudicem magna bona, iuxta doctrinam tuam! Da mihi, ne deceptus vi-
uam,

uam,

uam, ea magni faciendo, quæ odisse debebam. Si de fide est, paupertatem, humiliatorem, afflictionem, esse non solum bona, sed beatitudines: quomodo non eligo habere minus quàm plus, despici quàm laudari, affligi quàm deliciarî?

Qui in fide & veritate ambulat, æstimans ea bona quæ Christus iudicauit, tantoperè debet abesse à tristitiâ propter inopiam suam & molestiam, vt summis has votis deberet desiderare, & lætari in illis, atque omnino & non ex parte abhorre ab omnibus quæ mundus amat & complectitur; & admittere, & concupiscere ex toto corde suo, & ex totâ animâ suâ, & ex omnibus viribus suis, & ex omni mente suâ, quidquid IESVS amauit & amplexus est. Quemadmodum mundani, qui ea quæ mundi sunt, sequuntur, diligunt & quærunt magnâ cum diligentîâ honores, famam, magni nominis æstimationem in terrâ, sicut mundus eos docet, & fallit: sic qui procedunt in spiritu & veritate, & serîo Christum Dominum sequuntur, amant, & ardentissimè exoptant, quæ his omnino contraria sunt; indui nimirum eâdem veste, ac insignibus contemptibilibus, quibus Dominus gloriæ indutus est. Adeò vt, si sine offensione vllâ diuinæ Maiestatis, & absque proximi peccato foret, vellent contumelias, falsa

sa testimonia, iniurias pati, ac stulti haberi & existimari (nullâ tamen ad id per eos datâ occasione) eò quòd exoptant assimilari ac imitari aliquo modo Filium Dei. Ad hoc maius & impensius studium tuum sit, quærere maiorem tui abnegationem, & continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem. Cur vis deceptus viuere, non æstimando quæ æstimauit Deus, & ita honorauit, vt Filio dilectissimo & vnigenito dederit?

Profectò quamuis bona non essent, hoc solo titulo quòd IESVS ea elegerit sibi, honoratissima manebant, & digna vt toto corde concupiscerentur à nobis: & hoc solo quòd mundana bona reiecit, infamia & vilia sunt, omnia quæ homines magnificiunt, & digna vt plus quàm mortem horribilia formidemus. IESVS victus amore nostri elegit quæ mundus odit: cur nos pro amore IESV non admitteremus illa? Quid dico, pro amore IESV? pro amore nostro id deberemus facere. Qui amat animam & vitam suam, amet mori in vitâ. Cur, si amas vitam, non amabis potiùs æternam & beatam, quàm istam miseram & momentaneam? Quicumque amat sibi aliquid, illud vult quod præstantius est: quare qui amat vitam, debet amare non temporalem, sed æternam: qui amat bona, non debet

debet amare mundana, sed cælestia: ideò per ipsum rerum amorem cogi debemus, vt omnia mundi bona contemnamus: nemo est qui amet aliquod bonum, qui non malit illud perpetuum. Absurdum est & contrarium, quod experimur: nam per ipsum rerum, & vitæ amorem, iacturam magnam facimus eiusdem quod optamus. Dic mihi, ô miser mundi amator, qui æternæ vitæ obliuisceris, vtrum ista temporaria contemnas, an diligas? Si contemnis, ideò debes facere vt meliora appetas: si diligis, tantò magis diligenda sunt maiora. Quomodolibet conuincimur amare æterna: quæ tantò maiora consequemur, quantò magis hîc denudamur, vilipendimur, & affligimur pro Deo. Non tamen sunt condignæ passionis huius temporis ad futuram gloriam: nam quod momentaneum est & leue, æternum gloriæ pondus operatur in nobis. Commeatus æternitatis facillimè præparari potest, & diligentissimè curari debet. Quicumque locum aut agrum, in quo diutiùs commoraturum putat, locupletissimè præparat; & vbi paruo futurus est tempore, parum & contemptim curat: restat nobis æternitas in aliâ vitâ; præparanda merita sunt, ne peruersâ prouisione impendamus breui tempori curam maximam, & maximo tempori curam breuem.

Verùm

Verum non solum pro vitâ æternâ, sed pro temporali debemus temporalia odisse: inquietant nos, & angunt mille curis, vt consequamur; mille timoribus, ne amittamus: agrè ferimus quamlibet iacturam; quæ cum frequentissimè accidat, in continuis mœroribus, iracundiis, & infinitis perturbationibus volumur. Solum qui contraria mundo voluerit, sine contrarietate & cum pace sanctâ viuet. Vnde igitur merentur nomen bonorum ista, quæ nos affligunt, & nocent? Opposita potius sunt iudicanda bona: quæ citius bonos nos faciunt commemoratione conditionis nostræ, recordatione Dei, occasione merendi, & imitatione vnigeniti Filij Dei. Verissimè dilector hominum IESVS ea dixit, non tantum bona, sed beatitudines. Philosophi quoque Gentium præstantissimi non iudicarunt bona quæ mundus magnificiebat, sed contraria. Aliqui oderunt & recusarunt omnia bona temporalia, vt saltem in hac vitâ temporalem beatitudinem consequerentur, sepositis curis & timoribus, & omni animi perturbatione. Pudor noster est, quòd sine exemplo Filij Dei illa præstiterint Ethnici, & sine spe aliorum bonorum, & cum mundus adolescentior & speciosior erat, & locupletior bonis suis, licet fucatis. Nos autem habemus gloriam imitandi IESVM,

SVM,

SVM, & mercedem in cælo : mundus præter-
 eà nunc deterior & deformior est , qui non
 solummodò caret solidis bonis , sed etiam
 caducis : vix iam habet vt fallat : splendor
 eius fucatus iam deest ; vt nos decipere non
 possit, nisi nos metipsi decipiamus.

CAPVT XII.

De excellentiâ eius qui est in gratiâ.

Quid de mundo quæris , si es supra mun-
 dum ? quid de terrâ amas , si amaris à
 Deo ? Quomodo in naturâ hæret, qui ascen-
 dit ad gratiam ? O bonum numquam intel-
 lectum , & passim neglectum ! maxima &
 pretiosa nobis promissa donauit Deus , vt per
 hæc efficiamur diuinæ consortes naturæ.
 Quid quærit præter Deum, qui inuenit gra-
 tiam Dei , quæ hominem attollit super om-
 nem naturam , etiam altissimorum Throno-
 rum, Cherubim & Seraphim , si horum sub-
 stantia per se , licet eminentissima super om-
 nem aliam creatam , spectetur ; & Deum fa-
 cit patrem nostrum , amicum & socium inse-
 parabilem. Præcedere alium loco aut gradu
 aliquo inter homines magni fit : quale erit
 omnes naturæ gradus excedere ? Quamuis
 mundus pretiosissimus esset , & res humanæ
 æstimabiles, deberent contemni ab eo qui est
 in